

gjør atter opmærksom paa, at jeg her ikke har talt i Andres Navn end i mit eget; men jeg troer dog at turde tilføie, at jeg er overbevist om, at det er ikke min Mening alene, men at det er Manges, ja, at det er vel noget nær det hele danske Folks . . .

Formanden: Ja, det forekommer mig dog, at dette ikke staaer i nogen umiddelbar Forbindelse med § 22; jeg har idetmindste ikke ganske kunnet fatte Traaden mellem § 22 og den ærede Talers Uttringer, og jeg skulde derfor ønske, at den ærede Rigsdagsmand ikke yderligere vilde udtale sig med Hensyn til Slesvig.

Varfod: Jeg skal heller ikke videre udtale mig med Hensyn til Slesvig, og jeg har dertil saameget mindre Opfordring, som jeg allerede har faaet udtalt, hvad jeg havde tænkt at sige. Jeg skal imidlertid endnu tilføie, at, hvad jeg allerede har sagt, efter min Mening maa gjøre os tilstrækkeligt varsomme ved at modtage den Tilføjning, som Regjeringen har villet give Danmarks Riges Grundlovs § 49. Det var vel nærmest angaaende denne Paragraph og den fra den høitærede Premierminister i hans første Foredrag kaldte Uttring, at jeg havde ønsket at udtale mig, som jeg har udtalt mig; men, da jeg har Ordet, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, da den ærede Premierminister første Gang havde Ordet, udtalte han sig om forskjellige af de Ændringsforslag, der ere stillede til de foresliggende Paragrapher. Men der var imidlertid eet af disse Ændringsforslag, hvorom vi ikke hørte nogen som helst Uttring fra den ærede Ministers Side, og som netop angaaer et Forhold, der forekommer mig at være af den Natur, at man færligt kunde ønske at høre Premierministerens, det vil sige Regjeringens, Anskuelse derom, og det er det under Nr. 33 af en Rigsdagsmand fra Odense (Schovelin) stillede Ændringsforslag, som lyder saaledes: „Hvad der fortiden henhører under Kongerigets verdslige eller geistlige Administration, kan ikke, uden Rigsdagens Samtykke, henlægges til nogen anden Statsdeel“. Jeg for mit Vedkommende er ganske vist entg med mig selv om, hvorledes jeg vil stemme med Hensyn til dette Forslag; men jeg nægter dog ikke, at jeg

ligesuldt kunde ønske at høre Regjeringens, eller den ærede Premierministers, Anskuelse om Forslaget, forinden det kommer under Afstemning.

Premierministeren: Den første Deel af den ærede Talers Foredrag beroede vistnok paa en fuldkommen Misforstaaelse. Han mener nemlig, at jeg, ved at holde over den Begrænsning af den nu gjældende Grundlovs § 49, som er foreslaaet i Regjeringsskiftets § 22, havde Hensyn til de private Friheder, som man udover deels ved Skrift, deels ved private Petitioner til Kongen, til Regjeringen; men derom er der her slet ikke Tale. Her er Tale om de politisk betydende Adresser, der udgaae fra den repræsentative Forsamling, og som skulle være en Autoritet; det er med Hensyn hertil, at man ikke kan tilstede den ene Landsdeels Repræsentation at vedtage Adresser, som ikke ligge indenfor dens Omraade. Her er, som sagt, slet ikke Tale om offentlige Uttringer deels af Pressen, deels gennem Adresser og Petitioner, som Borgerne indgive ad private Veie, ligesaa lidt som der er Tale om i den Henseende at bringe de danske Forhold tilbage til, hvad der for Dieblirket finder Sted i Hertugdømmerne. Det hele Grundlovsudkast, saaledes som det er forelagt af Regjeringen, og hvort der indeholdes en meget udstrakt Afociationsfrihed, vidner tydeligt om, at det slet ikke er Hensigten at sætte Danmark med Hensyn til disse Rettigheder paa samme Fod som den, hvorpaa Hertugdømmerne nu befinde sig; Alt, hvad den ærede Taler i den Henseende har yttret, forekommer mig saaledes at være Sagen aldeles uvedkommende.

Naar den ærede Taler har savnet en Udtalelse af mig om et Ændringsforslag, som her er stillet angaaende den Maade, hvorpaa der kan foregaae Forandringer i de Forhold, hvorefter visse Dele af Slesvig i visse Henseender henhøre under Danmark og visse Dele af Danmark igjen under Slesvig, saa har jeg troet, at der for Dieblirket ikke kunde være videre Tale derom; men jeg anseer det for en fuldkommen klar Sætning, at Forandringer i disse Forhold kun kunne skee ved Samstemighed af de forskjellige Landsdele, medmindre en saadan Bestemmelse skulde blive overladt til Fællesforsamlingen. Jeg troer, at det vilde være i Dan